

**Széchy Tamás (Doboz, 1931. március 27. – Budapest, 2004. szeptember 13.)
úszóedző.**

A mezőtúri Szegedi Kis István Református Gimnáziumban tanult. Kezdetben a Gyulai Medosz, majd a TFSE atlétája, később súlyemelője volt. Edzői pályafutását a margitszigeti sportuszodában Bakó Jenőnél (az FTC és az úszóválogatott edzőjénél) kezdte. Munkájáért fizetést nem kapott, "társadalmi edző" volt.

1962-ben került kapcsolatba az úszósporttal, amikor a Központi Sport- és Ifjúsági Egyesület (KSI) vízilabda csapatánál kezdett dolgozni Gyarmati Dezső felkérésére. Gyarmati olyan edzőt keresett, aki a vízilabdázókat megtanítja úszni. De Széchy a feladatot komolyabban vette. 1967 januárjában megalapította a KSI úszószakosztályát, melynek 1976-ig vezetőedzője lett. Az volt a módszere, hogy járta a környező iskolákat, kereste az úszni vágyókat, és a tehetségesebbekkel külön foglalkoztak. A Császár-fürdő 25 méteres medencéjében edzettek. Ebből a csapatból tűnt ki Hargitay András, akit először nemzetközi szinten az ifjúsági Európa-bajnokságon ismertek meg, ahol kétszeres bajnok lett. Az első olimpiai siker is Hargitay nevéhez kötődik, aki az 1972-es olimpián 400 m vegyes úzásban bronzérmet szerzett.

1969-ben ő szervezte meg az úszósport korosztályos versenyrendszerét Magyarországon (ún. age group rendszer).

Érdekesség, hogy a kezdeteknél Széchy még nem rendelkezett úszóedzői diplomával. 1970-ben szerzett a Testnevelési Főiskolán testnevelő-tanári és edzői diplomát. Három évre rá lett mesteredző.

A 70-es évek elején a sikerek folyamatosan jönnek, minden nemzetközi versenyről a Széchy tanítványok (elsősorban Hargitay és Verrasztó) érmekkel jöttek haza. Az első olimpiai aranyérem Wladár Sándor nevéhez kapcsolható, aki az 1980-as moszkvai olimpián 200 méter hátúzásban aranyérmes lett. A nyolcvanas évek végén jött az igazi sikerszéria, Czene, Darnyi, Rózsa, Szabó és további tanítványai folyamatosan hozták az érmekeket a nemzetközi versenyekről.

Edzői pályafutását a KSI után 1976-ban a magyar úszóválogatott szövetségi kapitányaként folytatta, majd 1977 és 1999 között a férfi úszóválogatott vezetőedzőjeként is dolgozott és 2000-ig szövetségi kapitánya volt.

1977-től előbb a Budapesti Honvéd, majd az Újpesti Dózsa edzője volt, majd 1991 és 1993 között a Budapesti Rendészeti SE edzőjeként dolgozott. 1993-ban

a Magyar Úszó Szövetség alelnökévé választották és újra a férfi válogatott szövetségi kapitánya lett.

A kilencvenes évek végén elfáradt, a csapat megmaradt tagjai visszavonultak vagy más csapatoknál folytatták. Még egy ideig bejárt a Komjádi-uszodába, segítette a fiatalokat (például Verrasztó Dávid és Gyurta Dániel sikereit is megjósolta).

2000-ben visszavonult az edzősködéstől. Otthonában érte a halál 2004-ben, néhány nappal Gyurta athéni sikere után.

Tanítványai között több olimpiai (Wladár Sándor, Szabó József, Darnyi Tamás, Czene Attila) és világbajnok (Hargitay András és Verrasztó Zoltán) volt.

Elismerések

- 6-szor volt az év edzője
- 1988-ban Állami Díjat kapott negyedszázados kiemelkedő szakmai, az úszó sportágban nemzetközileg is elismert, iskolát teremtő eredményes oktató-nevelő munkájáért, az úszás edzéselméletének és módszertanának alkotó módon történt továbbfejlesztéséért, a magyar sport nemzetközi hírnevének növeléséért.
- 1992-ben „A magyarság jó hírnevéért” kitüntetését vehette át
- 1992-ben A Magyar Köztársasági Érdemrend tisztí kereszttjével tüntették ki
- 1996-ban A Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztje kitüntetését kapott
- 2001-ben életműdíjként Gerevich Aladár-émlékérmét vehetett át
- A magyar úszósport halhatatlanja (2013)